

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 47.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874464528/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

— Og da jeg tilbød Dig at anse mit Hus som dit Hjem?

— Tog jeg derimod. Du var mig ikke farlig mere, for jeg kendte Dig — og jeg folte — jeg véd ikke hvorfor — at det kunde være en Slags Bod, fordi jeg havde kastet mig hen til en Mand, jeg ikke elskede, og til et løgnagtigt Liv, naar jeg plejede din syge Kone. Hvad hun betroede mig, da hun havde fattet det Venskab til mig, som gjorde Dig jaloux, det tier jeg med — ikke for at skaane Dig, men af virkelig Pietet for hendes Minde. Da hun døde, bad Du mig bønlig om at blive. Du saa' godt, at jeg kunde styre dit Hus med en vis Smag, som Du satte Pris paa. Jeg besluttede at blive; jeg kunde da holde den eneste, mit Hjerte endnu hang ved, min Søn, paa Hørlufsholm. Jeg vil ikke blive her længere, nu da han har faaet Regensen. Jeg troede, at jeg kunde le ad din Berømmelse og dine Forelskelser, men jeg har ærgret mig over dem, følt mere og mere Modbydelighed ved at se Dig drive dette Spil. Jeg rejser, saa snart Du kan faa truffet et andet Arrangement.

Præsten var gaaet op og ned i Stuen i heftig Sindsbevægelse. Da Fru Krause tav, slog han ud med Armen og vilde tage Ordet; men Læberne bevægede sig, uden at nogen Lyd kom frem; han var mørkerød i Ansigtet. Da fór han med Haanden over Panden og sank om i Sofaen. Fru Krause saa' paa ham, trak stærkt i Klokkestrengen og sagde kort og rolig til den indtrædende Pige: Hent straks Doktoren! Præsten er bleven daarlig.

Da Lægen kom, var alt forbi. Pastoren er for blodrig, sagde han til Fru Krause, han maa tage sig mere Motion. Det hele er en Bagatel, en ubetydelig Kongestion. Konstitutionen ellers normal som faa.

Kort efter sad Pastor Alstrup i Lænestolen i sit Studereværelse. Han var hensunken i Tanker. Med et udbred han:

— Hun lyver. Jeg er en oprigtig, en enfoldig troende Mand. Jeg hviler i det ene fornødne, min Grundstemning er hin sagte lokkende Evigheds længsel, som bæver i Salmistens vidunderlige Rytmer:

Her vil ties, her vil bias,
her vil bias mit svage Sind.

Og med dæmpet Stemme fremsagde han hele det skønne mystiske Digt. Efterhaanden fyldtes hans Øine med Taarer, og da han var færdig, indtog han en Stilling med højet Hoved og foldede Hænder som en bedende. Han rejste sig derpaa tilfreds med sig selv.